

Lời nói đầu:

Thưa quý Huynh Tỷ Đệ Muội,

Ban Thế Đạo Hải Ngoại có nhận được trong số sách Thư Viện Cao Đài Paris-Pháp quốc trao tặng Quyển “Luận Đạo Chơn Ngôn” của Đức Qu. Giáo Tông Thượng Trung Nhựt viết, do Nhà In Hoàng Hải số 152 Douaumont - Saigon in lần thứ ba với số lượng 5000 cuốn.

Trong khi xem lại thì chúng tôi thấy thiếu 4 trang 9,10,19,20.

Trong tinh thần phổ biến những tài liệu cũ mà hiện nay rất ít người còn lưu giữ, và để cho nội dung quyển sách này được đầy đủ, chúng tôi rất mong quý Huynh Tỷ Đệ Muội nào có còn giữ quyển sách này, xin vui lòng cung cấp cho chúng tôi các trang tài liệu mà chúng tôi còn thiếu sót nêu trên.

Chúng tôi rất đa tạ quý Huynh Tỷ Đệ Muội.

Trân trọng

Sân Phòng, ngày 31-1-2018

Ban Thế Đạo Hải Ngoại

In lần thứ ba.

5000 cuốn

ĐẠI ĐẠO TAM - KỶ - PHỒ - ĐỘ

LUẬN ĐẠO CHƠN NGÔN

THƯƠNG - TRUNG - NHỰT

Nhà in HOANG-HAM 52, Douaumont - SAIGON

LỜI ĐẠO-ĐỨC CỦA ÔNG ALBERT SARRAUT

Cựu Toàn-Quyền Đôn-Pháp, đương kiêm.
Thượng-Tước Thuộc-địa,

Tôi thấy lời Đạo-đức của Ông Albert Sarraut
về việc chánh-trị, nên đem in ra đây cho các Đốc-
giã tương lẫn :

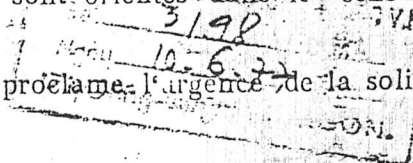
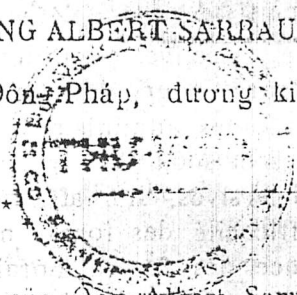
ANGLETERRE

COLONISATION COMPARÉE

Londres, 24 Mai. — M. Sarraut, dans le discours
qu'il a prononcé au banquet de « l'African Society »
a déclaré s'être embarré pour comparer les
systèmes français et anglais de colonisation.

A son avis, le point de vue sentimental fait
les français plus proches du cœur des indigènes,
mais il croit que les Anglais sont plus libéraux.
Les Français sont devenus plus décentralisateurs;
les Anglais se sont orientés dans le sens des
associations.

M. Sarraut proclame l'urgence de la solid-

rité effective et ordonnée des peuples coloni-
sateurs pour dégager les meilleures directives
politiques administratives, techniques, économi-
ques et sociales et pour résister aux propagandes
subversives. Il a affirmé qu'il ne croyait plus à
l'efficacité des forces matérielles, mais à la puis-
sance des forces morales issues bienfaits de la
civilisation.

IMPARTIAL No 4.820 du 26 Mai 1933.

LỜI ĐẠO-ĐỨC CỦA ÔNG A SARRAUT CỰU TOÀN QUYỀN ĐỒNG PHÁP, ĐƯƠNG KIỂM THƯƠNG THỢ THUỘC-ĐỊA

Tôi thấy lời ĐẠO-ĐỨC của ông A.SARRAUT về việc chánh trị nên đem in ra đây cho chư đọc giả tường lãm.

Cuộc so sánh chánh sách thuộc địa áp dụng giữa Anh và pháp trong một bữa tiệc tại «Công-Ty Phi-Châu» Ông A. SARRAUT có đọc một bài diễn văn tuyên bố khổ nổi so sánh những qui tắc áp dụng nơi thuộc địa giữa hai nước ANH và PHÁP. Theo Ông thì người Pháp được lòng dân hơn xứ hơn về phương diện tình cảm. Nhưng đối lại người Anh được tánh cách tự do hơn, chánh sách dân Pháp thiên về thuyết phân quyền (chia rẽ), còn người Anh thì xu hướng về sự kết hợp.

Ông SARRAUT tuyên bố phải cấp bách thành lập một ban liên giao thật sự đủ căn bản qui tắc đề vạch và dung hoà, cách thi hành những Huấn Lệnh về chánh trị, Hành chánh, kỹ-thuật-Kinh tế và Xã Hội giữa hai bên hầu ngăn ngừa những cuộc tuyên truyền phá hoại.

Ông đã quả quyết không tin nhiệm nơi năng lực của vật chất mà chỉ trông cậy nơi sức mạnh của lực lượng tinh thần phát minh do sự lợi ích của nền văn minh.

Sao trích Báo : IMPARTIAL N° 4.820

Ngày 26. Mai 1.923.

LUẬN-ĐẠO CHƠN-NGÔN

Từ cổ chí kim, nước nào, sắc dân nào cũng vậy-đều có lòng tin tưởng Trời Phật. Mỗi nơi đều tòng theo phong hóa thổ-nghi của nước nhà mình, mà tỏ sự tin-ngưỡng, với thờ phượng. Chỗ theo Đạo Trời thì thờ trời, người thờ Phật thì kính trọng Phật, chớ Phật là lớn, người thờ Thánh Thần thì kính tưởng Thánh Thần, chớ kỳ trung có một Đấng Táo-Hóa Chủ-Tể Càn-khôn Thế-Giới, điều đình Tứ Đại Bộ-Châu, Tam-Thập Lục-Thiên, Tam Thiên Thế-Giới, cùng Thất-Thập-nhi-Địa. Ấy là quyền hành vô biên của Đấng CHÍ-TÔN, người Nam mình gọi là Ngọc-Hoàng-Thượng-Đế, hay là ông Trời.

Trời Phật cũng là Thầy là Đấng CHÍ-TÔN. Từ thuở âm dương tương hiệp Càn-khôn phát khởi, Đấng CHÍ-TÔN hóa sanh loài người và muôn vật, người ta mới tu thành Phật, Tiên, Thánh, Thần, mới thành ra Ngũ-Chỉ ĐẠO 1.— Nhơn-Đạo, 2.— Nhân-Đạo 3.— Thanh-Đạo, 4.— Tiên-Đạo, 5.— Phật-Đạo.

Ấy là chỉ sơ Đạo cho chư Hiền-Hữu chư Hiền-Muộ rõ biết, chớ còn nói việc huyền bí cao-thượng thì phần nhiều Đạo-Hữu chúng ta không thấu đáo làm cho rối loạn tinh-thần chư

Đạo-Hữu chư Đạo-Muội, vì có lời Đức Không-Phu-Tử nói rằng: *Những việc vô-vi khó thấy, khó hiểu, nếu không cẩn thận mà đem những việc ấy ra nói với người thường, thì người ta hay hiểu lầm mà tin bậy.*

Bởi vậy có nhiều người sai lầm mà tuyệt-cốc, luyện Đạo, phi bùa, tập chú, vân vân...

Ấy là mưu tà quái dụ dỗ mấy người mê tín vô hạng sâu, vực thẳm, nên những điều huyền bí mà có thể làm cho người ta mê tín loạn tưởng, không có ích gì cho sự sanh hoạt của đời, không có dạy hạnh nết lễ-nghĩa khiêm-cung cho chúng-sanh, không phải việc thật hành dặng, thì tôi không chịu giảng dạy, vì xa chuyện chơn-thật « LA VÉRITÉ » Đức Vân-Trung-Tử cũng có dạy tôi rằng:

Trần là cõi khổ để dọa bực Tiên, Thánh có lầm lỗi ấy là cảnh sâu để trả xong quả báo oan khiên rồi hoặc về ngôi cũ, hoặc phải khổ não chơn-linh mà luân hồi lại nữa, nên kẻ bị dọa-trần gọi là khách trần.

Còn ĐẠO là gì? ĐẠO sao gọi ĐẠO?

THƯƠNG-TRUNG-NHỆT bạch: *Đạo thật*

Đạo kể từ khi Hư-Vô sanh Thái-Cực vân vân...

VÂN - TRUNG - TỬ : Đạo - Hữu nói cao xa quá phần nhiều chưa hiểu dặng.....

— Đạo tức là con đường dễ cho các Thánh, Tiên, Phật đọa trần do theo mà hồi cựu vị. Đạo là đường của bậc nhơn phẩm do theo lánh khỏi luân hồi chuyển kiếp, nếu chẳng do theo Đạo thì các bậc ấy đều lạc bước mà mất hết ngôi phẩm

Đạo nghĩa lý rất sâu xa, nhưng phải hiểu trước bao nhiêu đó, rồi mới học các nghĩa huyền vi bí mật khác cho đích xác dặng.

ĐẠO TAM-KỶ PHỒ-ĐỘ đã khai ra được tám Năm mà phần nhiều chư Đạo Hữu, chư Đạo Muội chưa rõ thấu tại sao Đạo khai trong thế kỷ hai mươi đây và tại sao Đạo khai trong nước Nam ta ?

Tuần nghe: Thiên Địa tuần hườn, Châu nhi phục thổ, từ tạo Thiên lập Địa, càn-khôn phát khởi tới ngày nay biết mấy muôn mấy vạn lần, xuân qua, hè lại, đông mảng, thu tàn, thổ lặn, ác-tà. Nay tới đời Hạ-ngươn mạt kiếp, nên gọi là cuối cùng.

Phàm muôn việc đều có thì, có chung, có khởi, có cùng như một ngày một đêm mười hai giờ khởi ừ tỵ, tới hợi cùng, rồi thì cũng khởi lại ừ tỵ, mỗi tháng khởi mồng một tới

ba mươi, rồi cũng khởi mồng một lại nữa, năm khởi tháng giêng, rồi tới tháng chạp, cuối năm rồi cũng khởi lại tháng giêng. Mỗi tháng chia ba tuần, mỗi tuần mười ngày, mỗi năm chia ra Tam-nguồn : Thượng-nguồn, Trung-nguồn, Hạ-nguồn....

Ấy là luật tuần hườn của Trời Phật định. Việc thế thì cũng phải có tuần hườn vậy. Trời đất cũng chia ra Tam nguồn : 1.— THƯỢNG-NGUỒN là Nguồn TẠO - HÓA, ấy là Nguồn THÁNH ĐỨC tức là Nguồn vô tội (Cycle de Création c'est-à-dire Cycle de l'innocence). 2.-TRUNG NGUỒN là nguồn TẤN-HÓA ấy là Nguồn TRANH ĐẤU tức là Nguồn tự giết (Cycle de progrès ou cycle de lutte et destruction). 3.-HẠ-NGUỒN là Nguồn BẢO-TỒN, ấy là Nguồn TÁI-TẠO tức là Nguồn qui cũ (Cycle de conservation ou Cycle de reproduction et rénovation).

Thiên Địa tuần hườn châu nhi phục thì...

Nay Hạ nguồn hầu mắng kẻ Thượng-nguồn khởi lại, nên non vật đổi dời.

Rung rinh Trời Đất.

Chuyển động kiến khôn.

Khuan bách cả hoàn cầu, non - sanh nên

đồ khổ.

Đạo là tối trọng quý trong Đời. Đạo Đời đi cặp nhau. Đạo như cái lưới bao trùm Càn-khôn thế-giới, không việc chi từ lớn chí nhỏ mà ra khỏi Đạo. Nay nhờ sự tuần huân và vì bốn nguyên hạo sanh, nên Đấng CHỈ-TÔN chuyển Đạo lại.

Văn hồi tạo Thiên lập Địa. Đạo phát ở Đông (là các nước nơi miền Á-Đông như Trung-Huê, Nhật-Bổn, Ấn-Độ, Xiêm, Đông-Pháp vân vân...) thì một vùng Á-Đông đây có Đức Nhiên-Đăng-Cồ-Phật và Đức Thích-Ca khai Đạo Phật, Đại-Đạo là Đạo Tiên thì có Đức Thái-Thượng và Lão-Tử, Đạo Thánh thì có Văn-Tuyên Không-Thánh và Không-Tử.

Sau lần lần Đạo trải khắp qua Tây nên Đức Chúa Giê-Su khai Đạo nơi miền Âu-Châu, (551 năm sau Không-phu-Tử), kể Đạo mới rọi truyền trải khắp năm châu. Ngày nay là châu nhĩ phục thì nên Đấng CHỈ-TÔN chuyển Đạo tại Á-Đông đây là nơi nguồn Đạo phát ra. Bởi có ấy nên trong bài khai kinh của Đức Lữ-Tổ có hai câu đầu như vậy :

« Biên trần khổ vơi vơi Trời nước,

« Ánh Thái-Dương vọi trước phương Đông.

-9-

Trang 9 Thiệu

- 10 -

Trang 10 Thien'

Luôn dịp tôi cũng lục ra đây mấy lời tiên tri của thầy
hội buổi khai Đạo :

Mardi 7 Sept. 1926 (Mồng 1 tháng 8 Bính
Dần).

THẦY,

Các con !

TRUNG, nghe con: Con biết rằng TÒA THÁNH
THẦY phải lập tại TÂY NINH, THẦY đã cho
con hiểu là Thánh Địa nữa. Nuồn Đạo THẦY do
nơi đó mà xuất thâu thế gian.

Trong thời đời Hạ-ngươn đây Nhơn-loại ở thế-
gian phàn đông, vì ham văn-minh vật chất, ham ăn
mặc sung-sướng, nên phải giành giựt cắn xé vì một
phú quý, bả vinh hoa, về đại cân, mùi chung đỉnh,
nên biến sanh ra nhiều cảnh mạnh còn, yếu mất, đua
chạy lẫn lộn tràn nhầy khắp nơi.

Than ôi ! Nhơn sanh như thế sao khỏi động
lòng Trời.

Đấng CHỈ - TÒN, vì hạo sanh, Đại - Từ
Đại - Bi, thấy Nhơn-loại đương mờ mịt trong vòng
hắc ám, tranh tranh đấu đấu, kết cuộc oan
gia không từng chơn-lý, nên Đấng CHỈ - TÒN

Đạo cứu đời, ngộ hầu điều đặc nhưn sanh
về đường qui cố, đang hết lòng thành thật đối đãi
cùng nhau, phải biết tương thân tương ái, đừng cố
kết oán gara, gây nghiệt chướng.

Trời thấy người Nam là một sắc dân hèn
mà biết tin tưởng Trời Phật, nên lúc cuối cùng đây
khai Đạo trong nước Nam. Có bài tứ tuyệt như
sau này :

Từ trước nước Nam chẳng Đạo nhà,
Nay ta gầy dựng lập nên ra,
Vì dầu ai hỏi sao bao nã ?
Rằng trẻ rồi sau biến hóa già.

Nước mà không Đạo cũng như người không
hồn ; nhà không Đạo đức thì tự nhiên cang thường
luân lý phải suy bại.

* *

Khoản trên đây tôi đã nói trong thể sự vạn
vật, vạn linh đều có đôi bên, một bên hữu hình
và một bên vô hình, hữu hình hữu hoại, vô hình
bất tiêu bất hoại.

Hữu hình là những vật chi mình rõ nằm
được như cái bàn, cái ghế, cục đá, khúc cây,

cái xác phàm của ta đây là hữu hình, vì ta rờ nắm được. Ấy vậy xác phàm ta phải tiêu phải giệt.

Còn vô hình như, gió như mây, muôn năm ngàn kiếp gió mây có tận tuyệt bao giờ, mà đã có ai bắt gió đón mây cho được. Linh hồn ta cũng như mây vậy, thì bắt tiêu bắt giệt, nên phải luân hồi chuyển kiếp, tùy theo hành vi và công quả của ta cầu kết nơi trần thế đây. Hễ hiền thắng, dữ phải dọa, vay vay trả trả y theo Thiên-Điều phân định, lỗ kim không lọt, một mảy chẳng sai, nên Thánh-nhơn Ngài có chỉ trong câu :

« Thiên vớng khôi khôi sơ nhi bất lậu ».

Than ôi ! Ít người nghĩ cho kỹ trong cuộc trần thế này nhiều bẫy rập như kéo chúng sanh đem thân trần cấu gieo miền -trần- luân ; ai ai cũng tranh giành nhau trên đường danh bẽ hoạn, lo ăn ngon mặc đẹp ; ở lâu cao các rộng, nhà giọc giấy ngang, thềm gấm, sân hoa, tiêu xài huy hoát.

Than ôi ! Đường thế bầy trò hư hoại, chốn hí tràng qua lại ngựa xe.

Ít ai ngó thấy các đều vinh huê sung

sống, ấy là sống bủa chụp người, gài người trong biển thâm.

Than ôi ! Nhơn loại chỉ biết đời, bao giờ nghĩ đến Đạo ; người một họ mà nhiều khi nhìn như kẻ Tần người Việt, trong một làng một xóm cùng nhau mà coi như cách biển Sở sông Ngô ! Chỉ bo bo lo cho mình, một mình mình ấm, một mình mình no, một mình mình yên-vui, một mình mình sung sướng ! Từ sớm mai đến tối, từ tối đến sáng, thôn mồn lần lựa tháng ngày, cứ lo giành giật, giành giành leo thân tiêu tứ.

It ai nghĩ khi hồn lìa khỏi xác, thì đem theo có một chữ tội với chữ phước.

Người hiền tu tâm dưỡng tánh, biết thương đồng loại, biết giữ đạo Nhơn-luân, thì hồn được siêu thăng tịnh độ.

Người ít nhơn đức hơn nữa, nếu cũng có làm lành lo âm chất trong khi ở thế thì dầu thai lại làm người mà hưởng phước. Còn kẻ vô Đạo-đức không kẻ nhơn-luân, chẳng biết thờ Trời kính Phật, Tiên, Thánh ; ngăn cản đường tu của người thì phải bị

dọa A-Tỳ, chịu ngục hình khảo phạt trừng trị những tội ác đã gây nên trên thế sự. Ấy là những việc huyền bí nhiệm mầu trong Đạo.

Người muốn cho linh hồn khỏi mấy đều khổ nhọc ấy thì phải biết Đạo, dặng trau giồi hạnh đức, phải lo tu tâm dưỡng tánh.

* * *

Tu nghĩa là trau giồi tánh hạnh, đi từ bước lần từ bậc, học hỏi mới biết mầu nhiệm cao sâu.

Tu không phải từ mai đến chiều tụng kinh, gõ mõ mới gọi rằng tu.

Tu có nhiều bậc : Bậc Thượng-thừa phải ép mình hành xác, phải nầu sồng khổ hạnh lo làm âm chất, lo công quả cho Trời Phật chùng quả mảng mới tìm chỗ u-nhàn mà tịnh dưỡng tinh-thần, xa đường-tục lụy, ấy là bậc Thượng-thừa. Nếu trong thế gian này mỗi người phể công việc mà tìm chốn u-nhàn, như vậy thì thế sự này phải ấm lạnh, có ai đau mà lo như đạo.

Nên Đạo nào, bậc tu nào cũng lo như đạo trước.

Con người ở thế, cả cá nhân đều có phận sự.

có trách nhiệm màu, nếu bỏ nhơn sự thì thất nhơn-đạo.

Ấy vậy, trước hết phải biết Đạo là biết có trời Phật, Tiên, Thánh, phải biết có luân hồi chuyển kiếp, có luật Thiên-Điêu hành phạt, thưởng răn một mảy chẳng sai.

Theo Nhơn-Đạo trai, thì lo Tam-cang. Ngũ-thường gái, thì lo Tam-tùng, Tứ-Đức. Trước hết lo tu tại gia, tại thiên, tại thị. Lo làm lành lánh dữ, trau dồi tâm tánh, ấy là tu.

Đạo làm nhơn, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, phải giữ hẳn-hỏi Tam-cang tua nắm chắc.

Ở thế phải tùng theo luật thế. Đối với Viên-quan chức-sắc phải biết bốn phận làm dân, phải nhớ tám-hối:

« Chớ làm con giặc tôi loạn,

« Thuế sưu đóng đủ đừng toan kể tà.

Nếu mình sanh rối loạn ở trong Xã-tắc, nếu mình không tuân pháp luật thì mình là người loạn, có Đạo-đức chi.

Đối với cha mẹ, vợ chồng, anh em, chị em, con cái thì là phải biết công ơn sanh thành

dưỡng dục, là ơn trọng không xiết kể, phải giữ câu Hiếu-đề mà bồi đáp ơn sâu.

Vợ chồng tào-khang nghĩa trọng, giàu khó có nhau, phải nâng đỡ nhau trên đường họa lộc, đối đáp với nhau như cân thăng bằng, giữ được như vậy mới là trọn nghĩa.

Anh em cốt nhục đồng bào phải giữ chủ thuận hòa là trọng.

Đạo làm cha là thay mặt cho Tạo-hóa dặngdiều dắt linh hồn ấu nhi trọn bề Đạo đức; ai giữ mấy giềng ấy cho hoàn toàn thì lo gì không gần Thiên-Đạo

TÒA-THÀNH (Táyninh) le 1er Juillet 1933

THƯỢNG-TRUNG-NHỤT

VÌ MẤY THÁNG NAY NỀN ĐẠO MỚI
— CHINH - NGHIÊNG - NỬA, NÊN BUỘC TÔI
PHẢI IN CÁI SỞ CHUNG NIÊN NHÂM-
THÂN RA ĐÂY CHO CHU ĐẠO-HỮU
LƯƠNG-PHÁI RỒ :

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ

(Đệ-bát-niên)

TÒA - THÁNH (Tây-ninh) Rằm tháng chạp
Nhâm-Thân. (10 Janvier 1933 .

Đệ-tử Thượng-Trung-Nhật khép nép trình
tấu cùng Đức Lý Đại Tiên Giáo-Tông Đại-Đạo
Tam-Kỳ Phổ-Độ.

Nhâm-Thân hầu mãng Đệ-tử xin dâng sớ chung
niên trình tấu cùng Ngài các việc trọng của nền Đại-
Đạo trong năm qua rồi.

Từ ngày Ngài tái cầm quyền Giáo-Tông. Ngài
dạy bảo sắp đặt trong nền Đại-Đạo lại cho có vẻ
phân-biệt quyền-hành trật-tự. Nhờ Ngài từ-bi chịu
lập Tòa-Tam-Giáo tại thể dặng trưng trị sửa Thiên-
Phong Chức-Sắc và Đạo-Hữu tại thể dặng tránh
khỏi Thiên - Điều, thiết là một cứu chữa Thiên-
Phong Chức-Sắc và Đạo-Hữu rất cao thượng.
Những người quyết chí tu hành tưng luật

- 19 -

Trang 19 Chien

- 20 -

- Trang 20 Thêm

chạp Nhâm-Thân. Ngài đã y phê lời tấu ấy.

Vậy tới ngày Hội-Thánh tới đây Đệ-tử sẽ thi hành sắp đặt y theo Thánh-Giáo cũ dạy,

CHƯƠNG THỨ HAI

Nhờ huyền diệu của Ngài, nên ngày nay phân biệt tà chánh, kẻ tà vai thì không khi nào tránh khỏi nét bất chánh.

CÔNG VIỆC CỦA BA CHÁNH-PHỐI-SU QUYỀN ĐẦU-SU.

Đệ-Tử đã trình tấu trên đây rằng trách nhiệm trọng của Ngài phú thác cho Đệ-tử, buộc Đệ-tử phải khai rõ các việc trong Đạo, nên Đệ-tử xin tỏ thật việc hành chánh của Chức-Sắc Thiên-Phong của Đại-Đạo trong hai năm rồi.

Theo mắt phàm của Đệ-tử thì ba Chánh-Phối-Su chưa tròn phận sự, xác phàm ràng buộc, quyền sang trần thế còn vương vấn, mặt nhứt còn mây án, nên có hơi thẹn mà từng lịnh của Đệ-tử diu-dắc. Bởi các cơ ấy, nên không thi hành nhiều việc của Đệ-tử dạy bảo, làm cho một phần Thiên-Phong Chức-Sắc dưới quyền của ba vị chưa rõ Tôn-chỉ của

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỒ-ĐỘ, còn một nhân Giáo-Sư, Giáo-Hữu chưa rõ cơ mẫu-nhiệm của Đấng Chí-Tôn, chưa hưởng trọn ân-huệ của Đại-Từ-Phụ rưới chan giọt vô lộ tịnh-bình của cha lành, chưa tấm gột tới hàng Đạo-hữu thấp hèn. Tiếc thay !!!

Hai Chánh Phối-Sư Thượng và Ngọc Chánh-Pối-Sư không tuân nạp tờ phúc chung niên.

Một đềm may mắn là Thái - Chánh - Phối-Sư Thái-Thơ-Thanh mới vừa biết ăn năn hết lòng lo sợ, biết rõ bởi không tuân lời của Đệ-tử dạy bảo bấy lâu, nên bị phạt tâm thần mờ mịt.

Đệ-tử đã có thượng số cùng Ngài cầu xin Ngài xá tội cho Thái-Chánh-Pối-Sư.

Đệ-tử noi dấu muôn một của Đấng Chí-Tôn và của Ngài dạy bảo, nên thật lòng bao dung rộng lượng tha thứ các đềm của Thái-Thơ-Thanh lầm lỗi với Đệ-tử xưa nay, nên ngày nay Thái-Thơ-Thanh vui lòng mà theo Đệ-tử tần bước.

CHƯƠNG THỨ BA.

NỮ-CHÁNH-PHOỐI-SƯ

Phận bồ liễu bấy lâu bị mùi phú quý, bả

vinh hoa lừa gạt nên cấu kết lập cơ-nghiệp, dựng một nền cơ nghiệp lớn lao ít ai bì kịp. Bị đa đoan tình thế giao kết bấy lâu, phần hiểu sự hoằng vai, cấu tình nghĩa chấp chững. Từ ngày biết chơn-ly, thiệt hết tâm, hằng ngày lo sợ tu không lập thời kỳ, quyết dạ đem của phù du làm âm chất.

Nhứt nhứt việc chi cũng do và nghe lời Đệ-tử dạy bảo và điều-dắc.

Trong tờ phúc chung niên của người nạp cho Đệ-tử ngày mừng 8 tháng chạp Nhâm-Thân kể rõ các cơ hành động của Nữ-Phái trong năm rồi và cầu xin các việc sẽ thi hành trong năm Quý-Dậu.

Tuy còn thân phạm ràng buộc nên chưa đủ Thánh-đức, chớ dạ thật hành và có Đức-tin rất lớn trong cơ mầu nhiệm của Đ. Đ. T. K. P. Đ. thể thiên hành hóa.

Xét kỹ thì trong phái-nữ của Đại-Đạo không có vị Thiên-Phong nào xứng đáng điều-dắc Nữ-Phái hơn Đạo-muội Hương-Thanh.

NỮ-PHÁI.

Vì phong-hóa nhà Nam xưa nay, phận Nữ-

nhi khuê môn bất xuất, nên Nữ-phái không dặng đà
văn quân kiến bằng Nam-Phái, nên phần nhiều chưa
thấy rõ Tôn-chỉ tối cao tối thượng của Đ.Đ.T.

K.P.Đ.

Vì ít giao thiệp, vì ít học nên chưa rộng lượng,
tánh hạnh chưa trọn luyện, nên phần nhiều còn ghen
ghét, ganh hiềm đố-kị làm cho nhiều khi Đạo phải
xích-mích nhau mà bị tội lây vạ tràng.

Một phần còn lừa lệt phẩn son, chưa thật nân
sòng khổ hạnh, vì còn tòng theo tình đời ưa mến xưa
nay là còn phải thù tạc với thế tình đôi lúc nữa.

Tuy vậy chớ phần đông Đạo-tâm rất lớn, hết
lòng tin ngưỡng Trời Phật.

Từ ngày khai Đại-Đạo đến nay, nhờ Đức
Chí-Tôn và Điều-Trì-Cung, nhờ Phật-Bà cùng các
Đấng Thiên-Liêng bố hóa, nên phần đông ham lo tu
hành bố dữ theo lành.

Đệ-tử khệp nép khăn cầu Đức Lý Giáo-Tông
rộng lượng bao dung từ hườn một ít lâu nữa
cho trường Qui-Thiện lập thành, có Thiên-Phong
đi dạy Đạo trong các tỉnh thì Phái-nữ mới phần
chấn hành Đạo.

Đệ-tử cũng nguyện lo về phần hữu hình

lập thành Phái-Nữ y như Ngài sở định.

CHƯƠNG THỨ TƯ THẢO-XÁ HIỀN-CUNG VÀ TRƯỜNG QUI-THIỆN.

Cả Phái-Nữ đều tín ngưỡng Thảo-Xá-Hiền-Cung và trường Qui-Thiện. Phần nhiều trong Phái-nam chưa hiểu rõ Tôn-chỉ Thảo-Xá và trường Qui-Thiện.

Chưa có ai lập dạy học nơi trường Qui-Thiện cho được.

Phần đông Chức-Sắc Thiên-Phong Nữ-phái chưa về Tòa-Thánh hành Đạo dặng, còn mấy vị Thiên-Phong ở tại Tòa-Thánh bị phận sự ràng buộc, nên chưa dể hết lòng lo học.

CHƯƠNG THỨ NĂM. HỘI-THÁNH NGOẠI-GIÁO.

Nhớ Ngài và các Đấng Thiên-Liêng ung đức Thiên-Phong và Đạo-hữu lương-phái Hội-Thánh Ngoại-Giáo hết lòng vì-Đạo. Biết bao cực-khổ truân-chuyên cường quyền áp-chế mà Đạo-hữu không hề thối bước.

Nội xứ Tân-quốc không có đều mi-mộng của

Minh-Chơn-ly Hậu-giang đem truyền được.

Nhờ huyền diệu của Đại-Từ-Phụ và các Đấng Thiên-Liêng bố hóa nên Đạo gieo truyền nơi nào, dầu khó khăn cách mấy hột Thánh-cốc của Đại-Từ-Phụ cũng sanh hóa đơm bông trổ trái dặng.

Nhứt là nhiều chơn-ling Bạch-Vân rất dõm đương lo truyền bá chơn-ly của Đại-Từ-Phụ, nên ngày nay đã có Thánh-Thất tại kinh-đô Paris.

Đệ-tử hết lòng khẩn cầu Đạo cho chóng thành lập cả hoàn-cầu, dặng cứu nhơn-sanh đang bị nạn trong cơn nước lửa.

CHƯƠNG THỨ SÁU GIAO THIỆP CỦA CỬU-TRÙNG-ĐÀI VÀ HIỆP-THIÊN-ĐÀI.

Đệ-tử cùng Hộ-Pháp hiểu rõ Hiệp-Thiên-Đài là hồn của Đạo còn Cửu-Trùng-Đài là xác của Đạo. Hồn xác phải hiệp một mới thành Đạo và gương hòa bình.

Đệ-tử và Hộ-Pháp hết lòng khắc cốt ghi xương cùng nhau nguyện hai như một và

khần cầu Đức-Từ-Bi bố hóa cho hai tôi sáng láng
minh mẫn đặng để phở thông Đại-Đạo.

Phần nhiều vị trong Hiệp-Thiên-Đài và Cửu-Trùng-Đài chưa rõ cơ mẫu nhiệm, nên còn phàm tâm so sánh quờn trước, còn vẻ ganh hiềm ghét ngổ cùng nhau.

Xin Ngài từ-bi bố hóa tâm trí cho Chức-Sắc đỏi bên hết phàm chất ấy.

CHƯƠNG THỨ BẢY KẾT-CÁO

Đệ-tử còn mang nặng thì hải không được rộng thấy nên tùy theo ý kiến phàm của Đệ-tử dâng sớ chung niên đây, rắng luận xét các việc trong nền Đạo, có chỗ nào sai lầm và sơ sót xin Ngài từ-bi tha thứ,

Cả con cái Nam Nữ của Đại-Từ-Phụ bị lưu luyện hồng trần đã lâu, câu kết tội tình, trường lý oan gia đương giải, hết thấy còn lắm đều tội lỗi. Đệ-tử đây là con lớn của Đại-Từ-Phụ vì thiếu đức, dở dạy vụng tính, cạng suy, nên cả em út chưa được gọi thuận Thánh-đức, xin Ngài rộng lượng bao dung

tha thứ cho cả thầy mấy em đề cho mình Đệ-tử chịu
tội gánh vác cho cả đàn em, dầu Ngài định tội chi
Đệ-tử cũng cam chịu.

Phần riêng của Đệ-tử, Đệ-tử tha các lỗi của
mấy em đã phạm với Đệ-tử từ thử.

Khép nép khăn cầu cúng bá bái.

Làm tại TÒA-THÀNH ngày rằm tháng chạp

Nhâm-Thân (10 Janvier 1933)

(Dâng ngày 18 tháng chạp Nhâm-Thân)

(13 janvier 1933)

Quyền Giáo-Tông

THƯỢNG-TRUNG-NHỤT

CHUNG